

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Š. K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Cimrák s. r. o., Štefánikova 7, Nitra, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Ing. Martina Cimráka, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 Tpo 37/2013 z 11. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2013 doručená sťažnosť Š. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 37/2013 z 11. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ podal Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) 30. júla 2013 žiadostí o prepustenie z väzby, ktorú okresný súd zamietol uznesením sp. zn. 1 Tp 66/2013 z 22. augusta 2013. Krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti tomuto uzneseniu napadnutým uznesením tak, že ju zamietol ako nedôvodnú.

Sťažovateľ namieta, že on, jeho obhajca a ani sudca pre prípravné konanie nemali prístup ku kompletnej vyšetrovaciemu spisu, pretože prepisy telefonických hovorov boli podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia „... predložené ku dňu rozhodovania o sťažnosti“, t. j. 11. septembra 2013. Sťažovateľ nemal možností sa s týmito prepismi o najskôr oboznámiť a pripraviť sa tak na výsluch 6. septembra 2013. Namieta tiež, že sa v jeho veci vedú dva paralelné spisy o tej istej veci.

Podľa sťažovateľa nie sú splnené ani dôvody kolúznej a preventívnej väzby. V konaní u boli vypočutí svedkovia aj spoluobvinený, dali spoluobvinený je na úteku a sťažovateľovi nie je jasné, ako by ho mohol ovplyvnovat, keď ho orgány činné v trestnom konaní dosiaľ nevypatrali. Sťažovateľ nemá možností kontaktovat sa ani s údajnými osobami, s ktorými mal komunikovat počas páchania trestnej činnosti, pretože telefonne sla na tieto osoby existujú len v mobilnom zariadení, ktoré bolo zaistené orgánmi polície. Sťažovateľ sa nepokúsil žiadnym spôsobom ovplyvniť svedkov alebo spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočnosti dôležitých pre trestné konanie a v napadnutom uznesení neboli uvedené žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by nepochybne odôvodňovali, že sa v prípade prepustenia na slobodu o takéto ovplyvnovanie pokúsi. Podľa sťažovateľa nie je splnený ani dôvod preventívnej väzby, pretože kamión, ktorý mal byť použitý na páchanie trestnej činnosti, bol zaistený orgánmi polície a dali taký prostriedok nevlastní on ani jeho manželka. Tie je potrebné prihliadnuť na jeho zdravotný stav, ktorý mu neumoňuje ani plnohodnotný život, nie to ešte pokracovat v trestnej činnosti. V konaní

tiež bolo preukázané, že prostriedky na živobytie získava z invalidného dôchodku a nie je predpoklad, že by ho finančná situácia donútila k páchaniu trestnej činnosti.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv aj neprimeranou dobou väzby v súvislosti so zbytočnými priet'ahmi v konaní o veci samej, ktoré krajský súd neskúmal a k tejto námietke sťažovateľa sa v napadnutom uznesení nevyjadril. Sťažovateľ poukazuje na to, že od 11. júna 2013 do 11. septembra 2013 nebol vykonaný žiadny úkon, okrem jeho výsluchu 6. septembra 2013, čo je vo väzobnom konaní neprípustné.

Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 2 Tpo/37/2013 porušil sťažovateľove právo definované čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 2 Tpo/37/2013 porušil sťažovateľove právo definované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 2 Tpo/37/2013 porušil sťažovateľove právo definované čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 50 ods. 2 ústavy SR.

4. Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 09. 2013 sp. zn. 2 Tpo/37/2013-40.

5. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- Eur, ktoré je povinný vyplatiť Najvyšší súd SR do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

6. Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru

Prostredníctvom námietky porušenia základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru sťažovateľ tvrdí, že krajský súd porušil v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby princíp prezumpcie neviny. Túto námietku však v sťažnosti nijako neodôvodnil. Porušením princípu prezumpcie neviny pritom nemôže byť samo osebe

dočasné pozbavenie osobnej slobody väzbou. Sťažovateľ netvrdil a ani z napadnutého uznesenia nevyplýva, že by krajský súd vyslovil presvedčenie, že sťažovateľ spáchal trestný čin a jeho väzba by tým plnila iný ako ústavne prípustný účel.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru (napr. III. ÚS 61/01) týkajúcu sa čl. 50 ods. 2 ústavy, v ktorej zdôrazňuje, že prezumpcia nevinoty v trestných veciach je jedným zo základných prvkov práva na spravodlivý proces. Základný význam prezumpcie nevinoty spočíva v tom, že vyžaduje okrem iného, aby sudca pri plnení svojich úloh v konaní pred súdom nevychádzal z predpojatosti, že obvinený spáchal trestný čin, za ktorý je obvinený. Princíp prezumpcie nevinoty je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina bolo preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie nevinoty treba považovať, ak súd dáva verejne najavo, že zastáva názor, že osoba je páchatelom a považuje ho za vopred odsúdeného.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom z petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), nevyplýva, že namieta porušenie svojho práva postupom orgánov, ktoré sú príslušné konať v danom štádiu trestného konania o veci samej. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné špeciálne ustanovenia upravené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru o osobnej slobode, nie všeobecné ustanovenia o základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 277/07, II. ÚS 131/08). Preto sťažnosti namietajúce porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím súdu v konaní o väzbe ústavný súd odmieta ako zjavne neopodstatnené.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej čl. 5 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta sťažovateľ, sa *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby), resp. zbavenia osobnej slobody

po právoplatnom odsúdení za spáchaný trestný čin [čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru]. Z uvedeného dôvodu je v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľa návrh, ktorým sa domáha vyslovenia porušenia čl. 5 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, už na prvý pohľad neopodstatnený (obdobne napr. m. m. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, IV. ÚS 152/09, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 444/2013), t. j. čl. 5 ods. 1 dohovoru nie je na vec sťažovateľa aplikovateľný.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru

V nadväznosti na závery uvedené v predchádzajúcom bode sa ústavný súd zaoberal posúdením námietok sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu z hľadiska záruk, ktoré sťažovateľovi poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru. Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho práva došlo tým, že krajský súd zamietol jeho sťažnosť proti rozhodnutiu o väzbe napriek tomu, že neboli splnené dôvody na jej ďalšie trvanie podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a je držaný vo väzbe, hoci orgány činné v prípravnom konaní postupujú v trestnom stíhaní so zbytočnými priet'ahmi.

Článok 5 ods. 4 dohovoru zaručuje obvinenému právo podať žiadosť o preskúmanie zákonnosti jeho väzby (Rakevich v. Rusko, rozsudok z 28. 10. 2003, § 43). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjibarie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, § 27). Článok 5 ods. 4 dohovoru neukladá súdu v opravnom konaní povinnosť odpovedať na každý argument, ktorý predloží obvinený vo svojom návrhu na preskúmanie rozhodnutia o väzbe, sudca sa však musí vysporiadať s konkrétnymi skutočnosťami v ňom uvedenými, ktoré sú spôsobilé spochybníť existenciu nevyhnutných podmienok na zákonné pozbavenie osobnej slobody. Pritom argumenty súdu pre a proti väzbe nemôžu byť všeobecné a abstraktné, ale musia sa opierať o konkrétne skutočnosti týkajúce sa danej osoby a veci (napr. Boicenco v. Moldavsko, rozsudok z 11. 6. 2006, § 142).

Ústavný súd vychádzal pri posudzovaní námietok sťažovateľa na predbežnom prerokovaní z obsahu uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 66/2013 z 22. augusta 2013, ktoré si na tento účel vyžiadal od okresného súdu v spojení s obsahom sťažnosťou napadnutého uznesenia, opierajúc sa pritom o svoj ustálený právny názor, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia konštatoval, že naďalej pretrváva dôvodné podozrenie, že sa sťažovateľ dopustil skutku, zo spáchania ktorého je obvinený, a uviedol, o ktoré dosiaľ zabezpečené dôkazy svoj záver opiera, aj ako tieto dôkazy hodnotil. Okresný súd tiež konštatoval, že z konkrétnych skutočností zadokumentovaných vo vyšetrovacom spise vyplýva dôvodná obava z kolúzných aktivít a aj to, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, čo odôvodnil takto:

„Obvinený J. K. doposiaľ nebol vypočutý, pretože sa stále zdržuje na neznámom mieste a doposiaľ nebol zadržaný políciou. Neboli vypočuté ani všetky osoby v procesnom postavení svedkov, ktoré je potrebné vypočuť. Vzhľadom na vzájomné prepojenie obvinených J. K. a Š. K. a ich kontakty vo Švédsku, Nórsku prípadne Dánsku, odôvodňujú možnosť vzájomného ovplyvňovania. Tieto konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie obvineného do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku naďalej trvajú.

Naďalej konkrétne skutočnosti zadokumentované vo vyšetrovacom spise odôvodňujú obavu, že obvinený bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, pre akú je stíhaný. Obvinený poprel spáchanie skutku, ktorý mu je kladený za vinu, no doposiaľ vykonané dôkazy nasvedčujú, že viackrát použil svoj kamión na cestu do Švédska, Nórska a aj Dánska. Príslušníkmi Švédskej polície bol jeho kamión zadržaný a boli nájdené v ňom škatule s obsahom väčšieho množstva amfetamínu. Obvinený J. K., ktorý sa skrýva alebo je na úteku, má vo Švédsku príbuzných, ktorí tiež môžu byť v kontakte s obvineným Š. K., preto prevoz nedovolaných látok je možný aj inými dopravnými prostriedkami ako kamiónom, ktorý bol predaný manželkou obvineného Š. K. V predchádzajúcich svojich výpovediach obvinený Š. K. uviedol, že platí hypotéku a leasing na kamión. V prípade, že kamión bol predaný aj so záväzkami, stále mu ostáva platiť hypotéku a prevoz

zakázaných látok mu môže byť zdrojom finančných prostriedkov, čom nasvedčujú aj výpisy z programu W., podľa ktorých obvinený prevzal finančné prostriedky odoslané zo Švédska. Nešlo iba o jednorazovú zásielku finančných prostriedkov.“

Krajský súd v napadnutom uznesení k dôvodnosti väzby konštatoval:

«Z predloženého spisového materiálu aj krajský súd zistil, že naďalej u obvineného trvajú dôvody väzby, pre ktoré bol do väzby vzatý v zmysle § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por...

Po preskúmaní celého vyšetrovacieho spisu bolo zistené, že obvinený Š. K. sa mal viackrát telefonicky spojiť s doposiaľ nestotožnenými osobami vo Švédsku, ako aj v Maďarsku, pričom aj z prepisov týchto telefonických hovorov vyplývajú konkrétne skutočnosti, že obvinený mal dohadovať prevoz rôzneho tvaru, medzi iným i lentiliiek a taktiež z týchto prepisov vyplýva, že bolo hovorené aj o určitých finančných obnosoch, ktoré za tovar mali byť vyplácané.

Z uvedeného je zrejmé, že v ďalšom konaní bude potrebné vypočítať práve účastníkov týchto telefonických hovorov, ktorých obvinený pozná a preto pretrváva naďalej obava, že by mohol vplývať na svedkov alebo spoluobvinených a tak mariť objasňovanie skutočností dôležitých pre trestné stíhanie a teda aj naďalej je u neho daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Rovnako súd I. stupňa správne poukázal na to, že u obvineného existuje aj naďalej dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože zo zabezpečených dôkazov je zrejmé, že obvinený vykonávajúci kamiónovú prepravu mal do Švédska a Nórska prepravovať zakázané látky, keď bol vo Švédsku zadržaný kamión patriaci firme manželke obvineného, kde boli nájdené omamné a psychotropné látky. J. K. mal kontaktovať práve obvineného K., aby ďalšiu zásielku zatiaľ do škandinávskych krajín neposielal, ale ju uschoval u seba a pre túto si prišiel G. Š.

S poukazom na doposiaľ vykonané dôkazy je tu dôvodná obava, že po jeho prepustení by mohol pokračovať v páchaní v trestnej činnosti a touto trestnou činnosťou si zadovažovať prostriedky na svoju obživu.»

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd postupoval pri skúmaní existencie dôvodov väzby sťažovateľa v súlade s § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, pre svoje rozhodnutie uviedol konkrétne skutočnosti, ktorých posúdenie nie je v rozpore so zmyslom týchto ustanovení a nevybočuje ani z prípustných medzí sudcovského uváženia.

Tieto skutočnosti boli zistené prevažne z prekladu prepisov telefonických hovorov získaných odpočúvaním telefonической prevádzky, o ktorých sťažovateľ tvrdí, že nemal možnosť sa s nimi oboznámiť, a preto nemohol ani okresný súd odôvodniť kolúznú väzbu potrebou vypočutia svedkov, s ktorými sa mal telefonicky kontaktovať. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že prepisy boli predložené k rozhodnutiu o sťažnosti (11. septembra 2013) a sťažovateľ mal možnosť sa s nimi oboznámiť pri jeho výsluchu 6. septembra 2013 zameranom práve na informácie zistené zo záznamov o telekomunikačnej činnosti.

Sťažovateľ nenamietal a ani ústavnému súdu nepredložil dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že mu napriek jeho žiadosti nebolo umožnené oboznámiť sa s prekladom záznamov o odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky na účely spochybnenia odôvodnenia väzobného rozhodnutia, pričom možnosť na to mal. Ústavný súd preto nepovažuje námietku sťažovateľa založenú na tvrdení, že nemal možnosť oboznámiť sa so spisom, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie o väzbe, za opodstatnenú.

Krajský súd sa venoval aj námietke sťažovateľa, že sú v jeho veci vedené dva paralelné spisy, čo však nezistil. Podrobne sa tejto námietke venoval okresný súd v uznesení z 22. augusta 2013, v ktorom uviedol, že domová prehliadka, na ktorú sťažovateľ poukazuje, bola vykonaná v inej trestnej veci na dožiadanie Úradu štátneho prokurátora pre boj proti organizovanému a inému závažnému zločinu v Oslo, v Nórskom kráľovstve, nie v trestnej veci sťažovateľa, v ktorej sa nachádza vo väzbe, a preto príslušná zápisnica nie je súčasťou vyšetrovacieho spisu. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia v tejto časti v spojení s uznesením okresného súdu za logické, zrozumiteľné a nezistil v tejto súvislosti žiadnu možnosť porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti ústavnému súdu tiež namietal, že v jeho veci dochádza k priet'ahom, poukázal na obdobie od 11. júna 2013 do 11. septembra 2013, v priebehu ktorého bol vykonaný len jeho výsluch 6. septembra 2013.

Podľa judikatúry ústavného súdu je pretrvávajúce dôvodné podozrenie, že osoba, ktorá bola pozbavená slobody väzbou, spáchala trestný čin, *conditio sine qua non* zákonnosti jej ďalšieho držania vo väzbe. Po uplynutí určitého času to však už nestačí, pričom keď má väzba trvať naďalej, musí pristúpiť iný významný a dostatočný dôvod alebo dôvody, a navyše musí byť preukázané, že kompetentné orgány postupujú vo veci s osobitnou starostlivosťou (III. ÚS 79/02, III. ÚS 315/05).

Ústavný súd konfrontoval zistenia vyplývajúce z obsahu uznesenia okresného súdu a krajského súdu s odôvodnením námietky zbytočných priet'ahov zo strany sťažovateľa, a zistil, že v namietanom období bol v konaní zabezpečovaný preklad záznamov telefonických hovorov sťažovateľa, následne hodnotený ich obsah a nariadený a vykonaný výsluch sťažovateľa a vo veci bolo prokuratúrou vo Švédsku realizované dožiadanie o vykonanie procesných úkonov cestou právnej pomoci, o ktoré požiadala slovenská strana, pretože sťažovateľ je trestne stíhaný za konanie, ktorého sa mal dopustiť aj na území tohto štátu.

Sťažovateľ sa nachádza vo väzbe od 27. novembra 2012 od 17.25 h. Ku dňu rozhodovania krajského súdu (11. septembra 2013) trvala jeho väzba deväť a pol mesiaca. Pred napadnutým rozhodnutím bola väzba ostatný raz predĺžená do 27. októbra 2013 uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 38/2013 z 11. júna 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 24/2013 z 20. júna 2013. Ústavný súd sa zaoberal v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 757/2013 sťažnosťou sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 20. júna 2013 a túto sťažnosť odmietol uznesením z 11. decembra 2013.

Prihliadnuc na dobu vykonanej väzby, pravidelnú kontrolu dôvodov jej ďalšieho trvania a zohľadniac osobité okolnosti konania o trestnej veci s cudzím prvkom, garantujúc, že v sťažovateľom namietanom období neboli orgány konajúce v jeho veci nečinné, ústavný

súd nepovažuje námietku sťažovateľa týkajúcu sa nezákonnosti jeho väzby v súvislosti so zbytočnými priet'ahmi za opodstatnenú.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach ústavne akceptovateľným spôsobom aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich v danej situácii možno pokladať za udržateľné (m. m. III. ÚS 271/07).

Ústavný súd v prípade namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

Zohľadniac čiastkové závery k jednotlivým námietkam sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol z tohto dôvodu v celom rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014